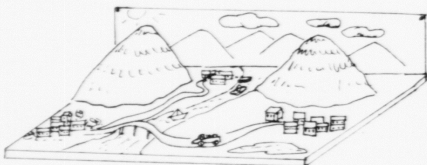

Vit gera eitt landslag

A teim komandi fimm barnasíðunum fari eg at vísa tær, hvussu tú kanst gera tað, sum tú sært á hesi tekningini.

Kanska heldur tú, at tað sær út at vera so ringt at gera, men tað er als ikki ringt!

Tú kanst gera tað so við og við, ella tú kanst goyma tær 5 barnasíðurnar fyrst og so fara undir at gera landslagið, tá ið tú hevur sæð alt.

Vit gera eitt landslag ①

TÚ SKALT BRUKA: EINA PLÁTU, GIBS, VATN, GAMALT TOY, SILVURPAPPÍR, LÍM, HÖSNANET ELLA STÁLTRÁÐ ELLA PAPPESKJÚ.

① SET SO FJALLIÐ Á EINA PLÁTU, - HER SUM TÚ FETLAR AT FJALLIÐ SKAL VERA.

② GER SKAPILSÍÐ AV EINUM FJALLI AV HÖSNANETI ella STÁLTRÁÐI ella eini PAPPESKJÚ.

③ VET TOYIÐ TIGJÖGNUM Í GIBSBLANDINGINI (GIBS + VATN) - OG LEGG TAÐ YVIR FJALLIÐ.

④ LÍMA STANTOL (SILVURPAPPÍR) Á HAR, SUM TÚ FETLAR AT SJOGVUR ELLA VATN SKAL VERA.

SMYR SO VIÐ GIBSBLANDINGINI UTTAN Á FJALLIÐ VIÐ PENSILI.

»AT TAÐ FÁR FRÍÐ AT TORNA Í MINSTA LAGI 2 DAGAR.

Veitst tú,

at árið 1980 er skotár (leypár)?

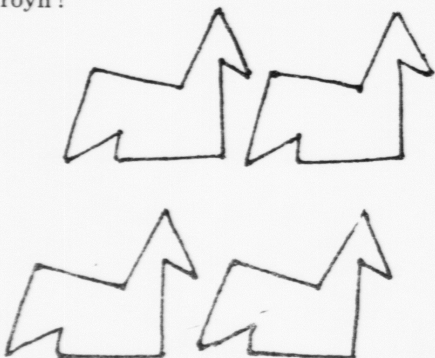
Tað merkir, at árið hevur 366 dagar, meðan árin 1979, 1978 og 1977 bert høvdu 365 dagar. Men veitst tú so, hví summi ár hava ein dag meir enn hini? Tað er tí, at eitt ár av røttum er 365 1/4 dag (365 dagar og 6 tímar), t.v.s. at tað tekur 365 dagar og 6 tímar hjá jörðini at ferðast eina ferð runt um sólina. Men av tí, at tað ber so illa til at hava ein dag í almanakkanum, sum bert er 6 tímar, so goyma vit teir í 4 ár, so hava vit 4×6 tímar = 24 tímar, also ein heilan dag eyka. Hann leggja vit so afturat fjórða hvørjum ári, sum tí fær 366 dagar. Hesin eykadagur verður lagdur afturat februar mánað, sum tey árin hevur 29 dagar.

(Tann 24. februar eitur leypármessa).

DUGIR TÚ?

At seta hesi fyra pettini saman til ein kross?

Klipp tey út (ella tekna tey av) og royn!

LOYNIHELLIÐ

eftir J. M. Neale

Í helli hins heilaga Charilaus

10. partur:

Longu tíðliga í tíðini høvdu tey kristnu nýtt hellið at kröva seg í. Síðani atsóknin undir Deciusi keisara fór fram, hevði kunneikin um hetta hellið verið goymdur hjá tí elsta og mest roynda av teimum kristnu. A deyoðastrá gav hann loyndarmál sitt viðari til tann, sum eftir deyða hansara fór at vera tann elsti. Á henda hátt hevði eisini Euthymius fingið kunneika til hellið.

Í einum horni hekk ein reipstigi. Í munnanum lógu nakrar rustaðar grýtur, leiriløt, pettabrot og eitt sindur av viði. Nógvastaðni høvdu fólk, sum høvdu búið her fyrr, rist nøvn síni í klettin. Eina staðni stóð: »Archelaus varð í hesum helli bjargaður undan tí vissa deyða«. Eina aðra staðni: »Charilaus, hin heilagi pinslarváturinn, leið í Thebias undir Proklusi«.

»Hellið hevur fingið navn eftir honum«, greiddi Euthymius frá. »Hann varð ikki funnin, meðan hann fjaldi seg her. Men av tí at hann var presbyteri, vildi hann ikki fjala seg, meðan onnur máttu líða fyrri sína trúgv. Tí rýmdi hann úr hellinum og fór heimaftur, haðani hann var flýddur. Har varð hann dripin beinan vegin. — Ongin av teimum, sum hava fjalt seg her, eru nakrantíð funnin. — Men, lurtið nú, eg veit hvat tit skulu gera, tá ið eg fari frá tykkum...«

»Fert tú frá okkum?« rópti móðurin.

»Eg eri noyddur til tað. Thekla, eg havi so nógv um at vera, tað eru eisini onnur, sum tørva hjálp. Men eg gloymi tykkum ikki, eg ætli mær higat at vitja tykkum, so skjótt sum tað ber mær til. — Men hoyrið nú: Tá ið eg eri farin, fylla tit uppi holið av hasi moldrúgvuni, sum har liggur«, segði Euthymius og peikaði á eina rúgvu, sum lá tætt við inngongdina. »So verður tað næstan ógjørlegt hjá nøkrum at finna inngongdina. Og hóast onkur sær hellismunnan í klettinum úr dalinum, so rennur tað honum als ikki til hugs, at tað slepst inn hesumegin. Verið tí ótta-

leys og havi gott treysti, og gevið tykkum í Guds hendur. Hann skal nokk einaferð fría tykkum úr hesum undirjörðiska bústaði«.

»Tú fert ikki longu?«

»Nei, eg fari ikki fyrr enn í morgin, út í móti kvældi. Og til eg fari, kann eg hjálpa tykkum«.

»Kanska vit áttu at skaffa okkum vatn longu í nátt. — Um tað eydnast hermonnum at finna fram til okkara, áður enn vit hava fingið nakað vatn, so noyðast vit at geva okkum yvir til teirra ella doyggja í tosta!«

Basilius, Difilius og einabúgvinn krupu út úr hellinum. Hini fóru beinanvegin undir at fáa alt til sættis, so vóru tey til reiðar at mæta náttini.

Holið í berginum

11. partur:

Seinnapartin dagin eftir skákaðu teir rómversku hermennir av høvuðsvegnum inn á tann vegin, ið gekk til tann seinna gróðrablettin, og hildu nú leiðina til Pan-hellið.

Høvuðsmaðurin hevði ikki drálað tíðina burtur. Allir menn, sum henda morgunin vóru í Zericah, vórðu ferdir til hansara, og hann spurdi teir ógvuliga gjølla um alt, sum hevði fyrifarið av lögnum ella merkisverðum tær seinastu fyra vikurnar har í gróðrablettinum. Og hann hevði eydnuna við sær. Av tilviljum var Ammonius, tann mikli dadukeypmaðurin úr hinum gróðrablettinum, á vitjan í Zericah henda morgunin. Hansara trælir vistu at siga Peto Albinovanusi frá, at teir høvdu sæð ein fremmandan træl selja seks kamelar í teirra gróðrabletti fyrri umleið trimum vikum síðani. Fyri tiggju døgum síðani høvdu teir aftur sæð henda sama træl á vegnum til Zericah. Teir søgdu, at teir høvdu sæð, at trælurin kvikaði sær yvir í móti fjøllunum. Teir gittu sær, at hann hevði stolið dyrni onkunstaðni og nú flýddi við teimum. Eisini visti Serapiskus, sum var víða gittin fyrri, at hann dugdi so væl at gera geitarost við urtum í, okkurt at greiða frá.

Framhald